

РЕШЕНИЕ

№ 4571

гр. София, 08.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 17.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дияна Николова

като разгледа дело номер **3494** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.40, ал.1 от Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/.

Образувано е по жалба на А. Б. Б. срещу мълчалив отказ на председателя на Комисията за финансов надзор /КФН/ по заявление за достъп до обществена информация, заведено с вх.№ 93-00-59/22.02.2021г.

Жалбоподателката моли за отмяната на оспорения отказ като незаконосъобразен. Сочи, че ответникът е задължен субект по смисъла на закона и в това си качество дължи произнасяне по подаденото от нея заявление. Същото намира, че има за предмет обществена информация, по отношение на която е налице надделяващ обществен интерес от разкриването ѝ. Относно твърдяната незаконосъобразност на оспорения мълчалив отказ се позовава на съдебната практика. Претендира присъждането на направените разноски. В съдебно заседание поддържа изложеното в жалбата и направеното с нея искане лично и чрез адв.С..

Ответникът по оспорването, чрез юрк.В. в съдебно заседание, моли за отхвърлянето на жалбата като неоснователна по съображения, че търсената информация не представлява обществена такава, както и поради това, че по отношение на нея не е налице надделяващ обществен интерес от предоставянето ѝ. Твърди, че исканата информация е общодостъпна и не налага предоставянето ѝ по реда на ЗДОИ. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на

оспорения акт.

Съдът, като се запозна с изложеното в жалбата, становището на ответника и доказателствата по делото, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, от лице, което е негов адресат и чиято правна сфера той засяга неблагоприятно, в преклузивния срок за обжалване по чл.149, ал.2 АПК.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Административното производство е образувано по подадено от жалбоподателката заявление за достъп до обществена информация, заведено с вх.№ 93-00-59/22.02.2021г., с което тя е поискала предоставянето по реда на ЗДОИ на следната информация:

1. Какъв е броят и стойността на собствените/предоставените за стопанисване и управление/ползваните по договори за наем или лизинг движими вещи към 22.02.2021г. на КФН, а именно на следните движими вещи:

1.1. Пътно-транспортни средства в т.ч. леки автомобили, джипове, микробуси и др. като бъде предоставена информация за броя, вида, марката, модела, годината на производство и годината на придобиване на П., както и използва ли се освен за служебни и за лични цели;

1.2. Мобилни телефони, планшети, аксесоари като бъде предоставена информация за броя, марката, модела, годината на производство и годината на придобиване;

1.3. Преносими компютри, настолни компютри, периферия като бъде предоставена информация за броя, марката, модела, годината на производство и годината на придобиване;

2. Какъв е общият размер на извършените разходи за бензин, за поддръжка, ремонт и консумативи за П. по т.1.1. в периода 04.05.2017г. – 22.02.2021г. или най-близкия до последната дата отчетен период;

3. Какъв е общият размер на извършените разходи за поддръжка, ремонт и консумативи за движимите вещи по т.1.2. и т.1.3. в периода 04.05.2017г. – 22.02.2021г. или най-близкия до последната дата отчетен период;

4. Какъв е общият размер на експлоатационните разходи за П. по т.1.1. в периода 04.05.2017г. – 22.02.2021г. или най-близкия до последната дата отчетен период, в т.ч. разходи за: застраховки, местен данък, винетни такси, наем /при нает автомобил/, служебни абонаменти за паркиране/наем на паркинг;

5. Какъв брой карти за градски транспорт са предоставени на работниците/служителите на КФН в периода 04.05.2017г. – 22.02.2021г. или най-близкия до последната дата отчетен период и какъв е общият размер на средствата за закупуването им;

6. Колко лица на длъжност „шофьор“ са назначени в КФН към 22.02.2021г.;

7. Какъв е общият размер на средствата за закупуване на безплатно работно и униформено облекло на работниците/служителите в КФН в периода 04.05.2017г. – 22.02.2021г. или най-близкия до последната дата отчетен период;

8. Какъв е общият размер на средствата за „представителни разходи“ на КФН в периода 04.05.2017г. – 22.02.2021г. или най-близкия до последната дата отчетен период.

В заявлението като предпочитана форма на достъп е посочено, че заявителят желае да

получи търсената информация по електронен път, на посочения в заявлението електронен адрес, под формата на писмена справка, обобщаваща съществуващата и налична информация по поставените в заявлението въпроси.

Страните не спорят, че в 14-дневния срок, регламентиран с разпоредбата на чл.28, ал.1 ЗДОИ, както и към момента на подаване на жалбата до съда, вкл. и към настоящия момент, по подаденото от оспорващата заявление не е налице произнасяне. Следователно е формиран мълчалив отказ по см. на чл.58, ал.1 АПК, подлежащ на оспорване по съдебен ред. Жалбата, с която е сезиран съдът, е заведена в деловодството на КФН на 29.03.2021г., което обосновава извод за спазване на преклузивния срок за оспорване по чл.149, ал.2 АПК – едномесечен от изтичане на срока за произнасяне на административния орган, в случая 08.03.2021г. Така формираният мълчалив отказ е незаконосъобразен по съображенията, изложени по-долу.

Правото да се търси и получава информация е изрично разписано в чл.41, ал.1 от Конституцията на Република България. Общественият интерес, свързан с правото на достъп до обществена информация, както и с повторното използване на информацията от обществеността са уредени в ЗДОИ.

Задължени субекти според разпоредбата на чл.3, ал.1 ЗДОИ са държавните органи, техните териториални звена и органите на местното самоуправление в Република България, относно създаваната или съхраняваната от тях обществена информация.

Съгласно чл.19 от Закона за администрацията органите на изпълнителната власт са централни и териториални. Централни органи на изпълнителната власт са Министерският съвет, министър-председателят, заместник министър-председателите, министрите. Териториални органи на изпълнителната власт според ал.3 на с.р. са областните управители, кметовете на общини, на райони и на кметства и кметските наместници. Според ал.4 на чл.19 ЗАдм за органи на изпълнителната власт се считат и председателите на държавните агенции, държавните комисии, изпълнителните директори на изпълнителните агенции, ръководителите на държавни институции, създадени със закон или с постановление на Министерския съвет, които имат функции във връзка с осъществяването на изпълнителната власт.

Съгласно чл.2, ал.2 от Закона за Комисията за финансов надзор /ЗКФН/ комисията е специализиран държавен орган за регулиране и надзор върху дейността на лицата по чл.1, ал.2 от закона. Следователно КФН е задължен субект по см. на чл.3, ал.1 ЗДОИ вр. чл.19, ал.4, т.2 ЗАдм като с оглед правомощията му по чл.14, ал.3, т.1 ЗКФН ответникът е длъжал произнасяне по подаденото от оспорващата заявление в срока по чл.28, ал.1 ЗДОИ.

Пасивното му процесуално поведение в образуваното административно производство по подаденото от Б. заявление би било законосъобразно само в случай, че търсената от нея информация не представлява обществена такава по дефиницията, дадена в чл.2, ал.1 от закона.

Съгласно посочената разпоредба обществена е информацията, която е свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закон субекти. Тази информация може да се съдържа в документи или други материални носители, създавани, получавани или съхранявани от задължените по ЗДОИ субекти. Следователно обществена информация съставляват всички данни относно обществения живот, съдържащи се в документи и други материални носители на

данни, създавани, получавани или съхранявани от задължения субект. Обществената информация бива официална – информацията, която се съдържа в актовете на държавните органи и на органите на местното самоуправление при осъществяване на техните правомощия /чл.10 ЗДОИ/ и служебна - която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации /чл.11 ЗДОИ/. Достъпът до официална обществена информация се осигурява чрез обнародването ѝ, а достъпът до служебна обществена информация се предоставя по реда на този закон, като той предвижда ограничение – когато тя е свързана с оперативната подготовка на актовете на органите и няма самостоятелно значение /мнения и препоръки, изготвени от или за органа, становища и консултации/ и когато съдържа мнения и позиции във връзка с настоящи или предстоящи преговори, водени от органа или от негово име, както и сведения, свързани с тях, и е подготвена от администрациите на съответните органи – чл.13, ал.2 ЗДОИ. Освен посочената разпоредба, законът въвежда ограничение за предоставяне на достъп до обществена информация и в случаите по чл.37, ал.1 ЗДОИ, регламентиращ основанията за отказ за предоставяне на обществена информация - когато: 1. исканата информация е класифицирана информация или друга защитена тайна в случаите, предвидени със закон; 2. достъпът засяга интересите на трето лице и няма негово изрично писмено съгласие за предоставяне на исканата обществена информация, освен в случаите на надделяващ обществен интерес; 3. исканата обществена информация е предоставена на заявителя през предходните 6 месеца. Анализът на разпоредбата показва, че изключение от посоченото правило е допустимо само в хипотезата на надделяващ обществен интерес, когато чрез исканата информация се цели разкриване на корупция и на злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на субектите по чл.3, като във всеки конкретен случай, за да се позове на разпоредбата на чл.37, ал.1, т.1 и т.2 ЗДОИ задълженият субект следва да преодолее оборимата презумпция, регламентирана в § 1, т.6 ДР ЗДОИ.

В настоящия случай, съдът намира, че търсената от заявителя информация с подаденото заявление има характера на обществена такава от категорията на служебната обществена информация. Според чл.2, ал.3 ЗКФН комисията е юридическо лице на бюджетна издръжка. Следователно всички нейни разходи представляват разходи от държавния бюджет. Съответно всяка информация, свързана с разходите, направени от КФН за осъществяване на дейността ѝ представлява информация от обществен интерес като предоставянето на тази информация изпълнява целта по чл.2, ал.1 ЗДОИ – дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължения субект, в частност с оглед въпросите по заявлението за размера на разходваните средства от КФН за осигуряване на пътно-транспортни средства, тяхната поддръжка, използването им, същевременно за разходите за обществен транспорт на служителите, разходите за заплати на наетите като шофьори на тези П. лица, мобилни телефони, компютри, периферия и пр., вкл. т.нар. „представителни разходи“.

Предвид така установеното за ответника е възникнало задължението да разгледа подаденото от жалбоподателката заявление за достъп до обществена информация и да се произнесе по него по начина и в сроковете, регламентиращи в закона, като съгласно разпоредбата на чл.38 ЗДОИ, административният орган в случай на отказ е следвало да издаде мотивирано писмено решение за това.

Видно от доказателствата по делото, ответникът не е предоставил исканата от

заявителя информация, но не е постановил и мотивирано решение за отказ от предоставянето ѝ. Липсата на отговор от ответника в законово определения срок формира мълчалив отказ по см. на чл.58, ал.1 АПК във вр. с чл.28, ал.1 ЗДОИ, като по този начин той не е спазил изискуемата от закона форма – писмената и е допуснал съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

С оглед характера на обществените отношения, които урежда приложимия материален закон /предмета и целта на закона/ и при изричната разпоредба на чл.28, ал.2, чл.38 и чл.39 ЗДОИ за формата и съдържанието на решението, както и за връчването му, е налице императивна законова разпоредба, която изисква и задължава субектите по чл.3 от закона да се произнесат писмено по заявленията за предоставяне на достъп до обществена информация.

По изложените съображения е налице незаконосъобразност на оспорения мълчалив отказ по подаденото от жалбоподателката заявление, който следва да се отмени и да се задължи административния орган да постанови писмено решение за предоставяне на достъп до търсената обществена информация или за отказ от предоставяне на търсената информация, за което да уведоми писмено заявителя като при произнасянето си съобрази, че в случая е налице надделяващ обществен интерес по см. на § 1, т.6 вр. т.5, б. “б” и б. “г” ДР ЗДОИ, доколкото процесната информация ще повиши прозрачността на дейността и отчетността на задължения субект при упражняване на правомощията му.

При този изход на спора и с оглед своевременно заявената претенция, на жалбоподателката се следват разноските по делото. Такива са доказани в общ размер на 10 лева за внесената държавна такса по оспорването. На адв.С. следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение на основание чл.38, ал.2 ЗАдв с оглед обстоятелството, че в приложеното по делото пълномощно е обективиран и договор за правна помощ и съдействие, по силата на който адвокатът представлява жалбоподателя безплатно. Адвокатското възнаграждение следва да бъде определено в размер на 500 лева, на основание чл.8, ал.3 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2, чл.173, ал.2, чл.174 и чл.143, ал.1 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на А. Б. Б. мълчалив отказ на председателя на Комисията за финансов надзор по подаденото от нея заявление за достъп до обществена информация, заведено с вх.№ 93-00-59/22.02.2021г.

ИЗПРАЩА делото като преписка на ответника за произнасяне с изричен акт по подаденото от жалбоподателката заявление за достъп до обществена информация, в срок до 14 дни от влизане в сила на настоящото решение.

ОСЪЖДА Комисията за финансов надзор да заплати на А. Б. Б., ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 10 /десет/ лева, представляваща разноски по производството.

ОСЪЖДА Комисията за финансов надзор да заплати на адв.П. В. С. – САК, личен № [ЕГН], сумата в размер на 500 /петстотин/ лева, представляваща адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, по арг. от чл.40, ал.3 ЗДОИ.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: